

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

3. oktober 2012*

»Aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — anmodning om aktindsigt i rapporter afgivet af Den Europæiske Unions observatører i Kroatien fra den 1. til den 31. august 1995 — afslag på aktindsigt — risiko for indgreb i beskyttelsen af internationale forbindelser — tidligere udbredelse«

I sag T-465/09,

Ivan Jurašinović, Angers (Frankrig), ved advokaterne M. Jarry og N. Amara-Lebret,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union først ved C. Fekete og K. Zieleśkiewicz, derefter ved C. Fekete og J. Herrmann, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående principalt en påstand om annullation af Rådets afgørelse af 21. september 2009, der gav aktindsigt i visse rapporter afgivet af Den Europæiske Unions observatører i Kroatien, vedrørende Knin-området, fra den 1. til den 31. august 1995,

har

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne F. Dehousse, M. Prek, J. Schwarcz (refererende dommer) og A. Popescu,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. april 2012,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Sagens baggrund

- 1 Ved skrivelse af 4. maj 2009 har sagsøgeren, Ivan Jurašinović, på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) anmodet generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union om aktindsigt i de rapporter, som Unionens observatører i Kroatien, vedrørende Knin-området, har afgivet fra den 1. til den 31. august 1995 (herefter »rapporterne«), samt i de dokumenter, der henvises til som »ECMM RC Knin Log reports«.
- 2 Ved skrivelse af 27. maj 2009 oplyste Rådets generalsekretær sagsøgeren om, at henset til det betydelige antal dokumenter, som ansøgningen potentielt kunne vedrøre, og disses særlig følsomme karakter, skulle tidsfristen for at besvare ansøgningen om aktindsigt i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 forlænges.
- 3 Ved afgørelse af 17. juni 2009 meddelte Rådets generalsekretær sagsøgeren afslag på begæringen om aktindsigt under henvisning til undtagelsen i artikel 4, stk. 1, litra a), tredje led, i forordning nr. 1049/2001, der beskytter offentlighedens interesser, med hensyn til internationale forbindelser. Rådets generalsekretær baserede sig for det første på, at de anmodede dokumenter, såfremt de blev udbredt, kunne skabe nye vanskeligheder for Unionens forbindelser til de forskellige parter i konflikten i Det Tidligere Jugoslavien og andre berørte lande, og for det andet på, at de pågældende dokumenter indgik i det arkiv, som Unionen havde stillet til rådighed for såvel anklageren som forsvareren i sagen mod Ante Gotovina ved Den Internationale Straffedomstol for Det Tidligere Jugoslavien (herefter »ICTY«).
- 4 Ved skrivelse af 27. juni 2009 genfremsatte sagsøgeren en begæring om aktindsigt i dokumenterne (herefter »den genfremsatte begæring«).
- 5 Ved skrivelse af 2. juli 2009 meddelte Rådets generalsekretær sagsøgeren, at den genfremsatte begæring ville blive behandlet inden den 1. oktober 2009. Sagsøgeren fremsatte indvendinger mod denne tidsfrist.
- 6 Ved afgørelse af 21. september 2009 har Rådet givet delvis aktindsigt i otte rapporter og har i øvrigt afvist begæringen om aktindsigt (herefter »den anfægtede afgørelse«).
- 7 I den anfægtede afgørelse har Rådet for det første erindret om formålet med og omfanget af sagsøgerens begæring om aktindsigt samt formålet med Den Europæiske Unions observatørmission (herefter »EUMM«) under konflikterne i Det Tidligere Jugoslavien og de omstændigheder, under hvilke den havde udført sin opgave. For det andet har det anført, at det ikke har kunnet finde noget dokument med betegnelsen »ECMM RC Knin Log reports«. For det tredje har Rådet anført, at offentliggørelsen af rapporter ville skade Unionens interesser, idet både Unionens og medlemsstaternes internationale forbindelser med denne region i Europa ville bringes i fare. Desuden ville offentliggørelsen skade den offentlige sikkerhed, herunder observatørernes, vidnernes og andre informationskilders sikkerhed og fysiske integritet, eftersom en udbredelse af rapporter ville afsløre disses identitet og udtalelser. For det fjerde mener Rådet, at rapporter stadig er af følsom karakter, skønt begivenhederne indtraf for 14 år siden. For det femte har Rådet afvist den særlige interesse, som sagsøgeren har gjort gældende i den genfremsatte begæring, og som vedrører fastslåelsen af den historiske sandhed ved at indlede søgsmål mod krigsforbrydere med henblik på erstatning til deres ofre. For det sjette har Rådet over for sagsøgeren anført, at det havde givet ICTY aktindsigt i rapporter i forbindelse med Gotovina-sagen, i henhold til princippet om internationalt samarbejde med en international ret oprettet af De Forenede Nationers sikkerhedsråd. For det syvende afstod Rådet fra at fremsætte argumentet om tilfredsstillende afvikling af verserende straffesager.

Sammenfattende gav Rådet delvis aktindsigt i otte rapporter og afviste udlevering af enhver anden rapport, idet det henviste til undtagelserne vedrørende beskyttelsen af den offentlige sikkerhed og internationale forbindelser i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, litra a), første og tredje led, i forordning nr. 1049/2001.

- 8 Som bilag til den anfægtede afgørelse har Rådet opregnet 205 rapporter udarbejdet af EUMM fra den 1. til den 31. august 1995, der er genstand for begæringen om aktindsigt.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. november 2009 har sagsøgerne anlagt denne sag.

- 10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 2 000 EUR (eksklusiv afgifter) eller 2 392 EUR (inkludativ afgifter) til dækning af sagsøgerens sagsomkostninger, med tillæg af renter svarende til Den Europæiske Centralbanks rentesats fra dagen for registreringen af stævningen.

- 11 Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 12 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 21. januar 2010 har sagsøgeren anmodet Retten om, at den, i forbindelse med en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, fremlægger både afgørelser fra Rådet eller Unionens kompetente organ vedrørende udlevering til ICTY af de dokumenter, som sagsøgeren søger udleveret i forbindelse med Gotovina-sagen, og de skrivelser fra Rådet eller Unionens kompetente organ, der ledsagede de pågældende dokumenter.

- 13 Som følge af, at sagsøgeren ikke indgav replik inden for den fastsatte frist, blev den skriftlige forhandling afsluttet den 19. april 2010.

- 14 I forbindelse med en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten anmodet Rådet om at oplyse, hvilke rapporter, blandt de 205 rapporter nævnt i bilaget til den anfægtede afgørelse, der var blevet udleveret til Gotovinas forsvar i forbindelse med den sag, der var indledt mod denne ved ICTY.

- 15 Ved skrivelser af 28. oktober, 28. november og 19. december 2011 har Rådet anmodet om forlængelse af fristen til at besvare det spørgsmål, som Retten stillede den 6. januar, og dernæst den 16. februar 2012. Da Retten imødekom disse anmodninger, besvarede Rådet det pågældende spørgsmål den 16. februar 2012.

- 16 Ved skrivelse af 2. december 2011 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger vedrørende Rettens beslutning om at forlænge Rådets frist til at besvare ovennævnte spørgsmål indtil den 6. januar 2012 og fremlagde en afgørelse fra ICTY's første instans, første afdeling, af 14. april 2011, anklageren mod Ante Gotovina, Ivan Čermak og Mladen Markač. Sagsøgeren anmodede ligeledes om, at Rådets repræsentanter blev udelukket fra retsforhandlingerne under henvisning til artikel 41, stk. 1, andet afsnit, i Rettens procesreglement. Skrivelsen blev tilført sagens akter, og Rådet fremsatte sine bemærkninger den 13. januar 2012.

- 17 Retsmødet skulle have fundet sted den 16. november 2011, men blev på foranledning af Rådet udsat tre gange, til den 18. december 2011, den 18. januar, og dernæst til den 21. marts 2012, og på sagsøgerens anmodning blev de udsat til den 25. april 2012.

Retlige bemærkninger

Om velbegrundetheden af påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse

- 18 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat tre anbringender. For det første har han gjort gældende, at aktindsigt ikke er til skade for beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser i henhold til forordning nr. 1049/2001's artikel 4, stk. 1, litra a), tredje led. For det andet har han gjort gældende, at aktindsigt heller ikke er til skade for beskyttelsen af den offentlige sikkerhed, som fastsat i den pågældende forordnings i artikel 4, stk. 1, litra a), første led, og for det tredje har han gjort gældende, at dokumenterne allerede tidligere er blevet udbredt.
- 19 Indledningsvis skal det fastslås, at som grundlag for ikke at udlevere de 205 rapporter, som sagsøgeren ønskede aktindsigt i, har Rådet i den anfægtede afgørelse alternativt påberåbt sig undtagelserne om beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser og beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til den offentlige sikkerhed.
- 20 For at den anfægtede afgørelse anses for gyldig, er det således tilstrækkeligt, at en af de to undtagelser, som Rådet har anvendt med henblik på at afvise at give aktindsigt, finder anvendelse.
- 21 Herefter skal Retten undersøge det første anbringende, hvorved sagsøgeren har gjort gældende, at aktindsigt ikke er til skade for beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser, som fastsat i artikel 4, stk.1, litra a), tredje led, i forordning nr. 1049/2001.

Det første anbringende om, at det ikke er til skade for beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser, som fastsat i artikel 4, stk. 1, litra a), tredje led, i forordning nr. 1049/2001

– Indledende bemærkninger

- 22 Det skal først og fremmest erindres, at forordning nr. 1049/2001 tilsigter, som det er angivet i forordningens fjerde betragtning og dens artikel 1, at give offentligheden den størst mulige aktindsigt i institutionernes dokumenter (Domstolens dom af 1.7.2008, forenede sager C-39/05 P og C-52/05 P, Sverige og Turco mod Rådet, Sml. I, s. 4723, præmis 33).
- 23 Denne ret er imidlertid ikke desto mindre underlagt visse begrænsninger af hensyn til offentlige og private interesser (Domstolens dom af 1.2.2007, sag C-266/05 P, Sison mod Rådet, Sml. I, s.1233, præmis 62).
- 24 I overensstemmelse med sin 11. betragtning fastsætter forordning nr. 1049/2001 i sin artikel 4 nærmere bestemt, at institutionerne afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af en af de i denne artikel nævnte interesser (Domstolens dom af 21.9.2010, forenede sager C-514/07 P, C-528/07 P og C-532/07 P, Sverige m.fl. mod API og Kommissionen, Sml. I, s. 8533, præmis 71).
- 25 Når der begæres aktindsigt i et dokument fra en institution, er den forpligtet til at vurdere i hvert enkelt tilfælde, om dokumentet er omfattet af de undtagelser fra offentlighedens adgang til institutionernes dokumenter, som er opregnet i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 (jf. i denne

retning dommen i sagen Sverige og Turco mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 22, præmis 35). Når henses til forordningens formål, skal disse undtagelser fortolkes og anvendes strengt (dommen i sagen Sverige og Turco mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 22, præmis 36).

- 26 Ikke desto mindre har Domstolen medgivet, at den særligt følsomme og væsentlige karakter af interesser, der er beskyttet ved artikel 4, stk.1, litra a), i forordning nr. 1049/2001 – sammenholdt med den omstændighed, at aktindsigt skal nægtes af institutionen i henhold til den nævnte bestemmelse, hvis udbredelsen til offentligheden af et dokument ville skade disse interesser – tillægger afgørelsen, der således skal træffes af institutionen, en kompleks og særlig beskaffenhed, der kræver en helt særlig grad af forsigtighed. En sådan afgørelse kræver derfor et vidt skøn (dommen i sagen Sison mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 23, præmis 35).
- 27 Dernæst skal det bemærkes, at de kriterier, der er nævnt i artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1049/2001, er meget generelle, da der nemlig, således som det fremgår af denne bestemmelses ordlyd, skal gives afslag på aktindsigt, hvis udbredelsen af det pågældende dokument ville være til »skade« for beskyttelsen af »offentlighedens interesser« bl.a. med hensyn til den »offentlige sikkerhed« eller de »internationale forbindelser« (dommen i sagen Sison mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 23, præmis 36).
- 28 Følgelig må Rettens prøvelse af lovligheden af institutionernes beslutninger, hvorved der gives afslag på aktindsigt med henvisning til undtagelser vedrørende offentlighedens interesser som fastsat i artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1049/2001, begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne og reglerne om begrundelse har været overholdt, om de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund, er materielt rigtige, om der foreligger en åbenbar fejl ved vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (dommen i sagen Sison mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 23, præmis 34).

– Rettens bemærkninger

- 29 I forbindelse med det første anbringende har sagsøgeren for det første gjort gældende, at beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser ikke finder anvendelse på rapporterne, eftersom disse har en neutral karakter, som ikke ændres ved de vurderinger og bedømmelser, de indeholder. I øvrigt muliggør udleveringen af rapporterne 14 år efter de begivenheder, som de beskriver, en udredelse af den historiske virkelighed samt ofrenes ret til erstatning. Hvad dernæst angår de 14 år, der er forløbet, siden rapporterne blev udarbejdet, kan udleveringen af disse ikke være til skade for beskyttelsen af denne offentlige interesse, når udleveringen sikrer muligheden for at retsforfølge eventuelle krigsforbrydelser. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at rapporterne ikke udgør følsomme dokumenter, da de ikke er blevet klassificeret som sådanne, som fastsat i artikel 9 i forordning nr. 1049/2001.
- 30 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 31 For det første skal det erindres, at Rådet i den anfægtede afgørelse dels har fremhævet målene for EUMM's mission, dels de betingelser, under hvilke denne blev opfyldt. I den anfægtede afgørelses punkt 7 nævnes således, at »det primære mål med [EUMM] var at overvåge den politiske og sikkerhedsmæssige udvikling i det vestlige Balkan, at bidrage til en overvågning ved grænserne og følge op på etniske spørgsmål mellem parterne og flygtninges tilbagevenden«. Rådet har i denne forbindelse præciseret, at rapporterne indeholdt daglige rapporter, særlige rapporter, aktualitetsrapporter og ugentlige sammenfatninger udarbejdet af EUMM's observatører i Knin-området i perioden fra den 1. til den 31. august 1995.

- 32 I samme punkt 7 i den anfægtede afgørelse har Rådet ligeledes præciseret arten af de oplysninger, der er indeholdt i de forskellige rapporter, der bl.a. vedrørte »opfølgning og analyse af troppernes og politistyrkernes bevægelser og handlinger, herunder bombardementer, overtrædelser af våbenhvile, skudveksling [og] andre militære aspekter, [herunder] observatøernes diskussioner med forbindelsesofficererne samt oplysninger fra kilderne«. Ifølge Rådet indeholdt rapporterne endvidere »oplysninger vedrørende bevægelsesfrihed og -indskrænkninger, om politisk opfølgning, [herunder] udtalelser fra højtstående tjenestemænd, der besøgte [Knin-]området, kommunale tjenestemænd, samtaler med personer fra hæren og politistyrken, samt det civile samfund, opfølgning om menneskerettigheder, [dvs. oplysninger om] overgreb mod civilbefolkningen og deres ejendom, evakueringer, tab af menneskeliv, flygtningestrøm og transport af flygtninge, opfølgning af opbygning eller nedrivning af civil infrastruktur og virkningerne af bombardementerne«.
- 33 Hvad angår de betingelser, under hvilke EUMM har udført sin opgave, har Rådet i den anfægtede afgørelses punkt 8 anført, at denne blev løst »under særlig spændte forhold på såvel det politiske som det militære plan samt hvad angår menneskerettigheder«, og at mange af rapporterne var udarbejdet »på grundlag af fortrolige samtaler med lokale aktører og vidner«, hvorfor indholdet af disse rapporter kun blev udleveret til hovedkvarteret og EUMM's lokale aktører.
- 34 For det andet har Rådet i den anfægtede afgørelses punkt 9-12 anført grundene til, at oplysningerne i rapporterne ikke generelt set kunne udleveres til sagsøgeren. Punkt 9 og 11 vedrører nærmere bestemt Rådets anvendelse af undtagelsen om beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser, hvorimod punkt 10 omhandlede undtagelsen om beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til den offentlige sikkerhed.
- 35 I den anfægtede afgørelses punkt 9 har Rådet fremhævet, at offentliggørelsen af rapporterne »ville skade de, stadigt følsomme, internationale forbindelser mellem Unionen og dens medlemsstater med regionen, for så vidt som der blev udleveret oplysninger, der på detaljeret vis afslørede observationer, vurderinger og analyser udvekslet mellem de forskellige aktører i [EUMM] vedrørende situationen i regionen på det politiske, militære og sikkerhedsmæssige plan«. Ifølge Rådet ville en udlevering af indholdet af rapporterne have været »i strid med målet om at give [Unionen] så detaljerede oplysninger som muligt, for at den kunne fastlægge en politik vedrørende det vestlige Balkan«. Rådet antog, at »bibeholdelsen af rapporternes fortrolighed [indtil da var] af afgørende betydning for at kunne styrke dialogen og samarbejdet med landene i regionen«.
- 36 I den anfægtede afgørelses punkt 11 og 12 har Rådet besvaret de af sagsøgerens argumenter, der blev fremført under den administrative procedure, vedrørende perioden på de 14 år, der var forløbet siden handlingerne fandt sted, og vedrørende den omstændighed, at offentliggørelsen af de objektive rapporter ville have gjort det muligt at udrede den historiske virkelighed samt ofrenes ret til erstatning. I denne henseende har Rådet på den ene side anført, at »selv [14] år efter [deres] udarbejdelse [...] har rapporterne stadig en høj grad af følsomhed, for så vidt som de indeholder følsomme oplysninger om en region, hvor det er af største vigtighed at styrke stabiliteten«, og på den anden side kan den ikke »tage hensyn til den særskilte interesse, [som sagsøgeren påstår at have] i at få [rapporterne]«, eftersom Rådet i henhold til den gældende lovgivning skulle træffe beslutning om »udleveringen af [rapporterne] til offentligheden på et erga omnes-grundlag«.
- 37 Som Rådet har anført i sit svarskrift, skal det dernæst fremhæves, at det fremgår både af konteksten for EUMM's opgaver og indholdet af rapporterne, således som dette er beskrevet i den anfægtede afgørelse, at disse har en særlig følsom karakter. Rapporterne indeholder oplysninger, vurderinger og analyser af den politiske, militære og sikkerhedsmæssige situation i Knin-området i august 1995, under og efter de kroatiske styrkers offensiv, »Operation Storm«, der skulle afskære Krajina-regionen fra de serbiske styrker. Siden 1991 havde Krajina-regionen været en del af den serbiske republik Krajina.

- 38 Retten deler Rådets opfattelse om, at formålet med sådanne observationer og vurderinger samt analyser heraf var at give Rådet et grundlag til at fastlægge Unionens politik i forhold til de forskellige parter i konflikten, da rapporterne blev udarbejdet. Henset til den generelle kontekst, hvori rapporterne blev udarbejdet, og til de oplysninger de indeholder, er det i øvrigt med rette, at Rådet har fundet, at de forskellige observationer og vurderinger deri stadig, på tidspunktet for den anfægtede afgørelse, har en følsom karakter, selv om omstændighederne der gav anledning til rapporterne, fandt sted 14 år tidligere.
- 39 Det bemærkes herved, som Rådet har anført i den anfægtede afgørelse og sit svarskrift, at Unionens politikker i den vestlige balkanregion har til formål at bidrage til fred, stabilitet og en varig regional forsoning, for derigennem, i forhold til Unionen, bl.a. at styrke integrationen i landene i denne del af Europa, mål, som sagsøgeren på ingen måde bestrider realiteten eller relevansen af. Udbredelsen af oplysninger eller vurderinger indeholdt i rapporterne kunne, på tidspunktet for den anfægtede afgørelse, have skadet forfølgelsen af disse mål gennem en afsløring af elementer, der kunne skabe eller forstærke hadet eller spændingerne mellem de forskellige grupperinger i de lande, der var del i konflikten i Det Tidligere Jugoslavien, eller mellem de lande, der er udsprunget af Jugoslavien. Dette ville således svække den tillid, som de vestlige balkanstater havde til denne integrationsproces.
- 40 Retten finder derfor, at Rådet foretog en korrekt bedømmelse ved i den anfægtede afgørelse at fastslå, at udbredelsen af rapporterne ville have skadet de mål, som Unionen forfulgte i den pågældende region i Europa, og udbredelsen ville derfor have været til skade for de internationale forbindelser, eftersom den ville have afsløret EUMM's observationer eller vurderinger om den politiske, militære og sikkerhedsmæssige situation i en afgørende fase i konflikten mellem de kroatiske styrker og Forbundsrepublikken Jugoslaviens styrker.
- 41 Ingen af de argumenter, som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for det første anbringende, giver anledning til at drage en anden konklusion. Sagsøgeren har i øvrigt ikke gjort gældende, at Rådet ikke har foretaget en konkret og individuel undersøgelse af rapporterne.
- 42 Hvad for det første angår sagsøgerens påstand om, at rapporterne er neutrale, eftersom EUMM ikke var part i konflikten, må det fastslås, at et sådant forhold ikke har nogen som helst betydning for, hvorvidt udbredelsen af rapporterne var til skade for beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til de internationale forbindelser.
- 43 Som Rådet har anført i den anfægtede afgørelse, indeholder rapporterne observationer, vurderinger og analyser af den politiske, militære og sikkerhedsmæssige situation i Knin-området i løbet af august 1995. Såfremt disse forskellige oplysninger var blevet udbredt, på trods af at de på tidspunktet for den anfægtede afgørelse var af følsom karakter (jf. præmis 37 og 38 ovenfor), ville de have skadet forfølgelsen af Unionens mål som nævnt i præmis 39 ovenfor og have skabt en situation, der ville have svækket de vestlige balkanstaters tillid til den integrationsproces, der var indledt i forhold til Unionen. Desuden ville sådanne oplysninger kunne opfattes som værdidomme over de forskellige parter i konflikten i Det Tidligere Jugoslavien. De virkninger, som en eventuel udbredelse af rapporterne ville have haft, har således intet at gøre med EUMM's og de pågældende rapporters neutralitet.
- 44 Hvad for det andet angår argumentet om, at der er forløbet 14 år mellem omstændighederne beskrevet i rapporterne og den anfægtede afgørelse, kan det ikke i sig selv bevise, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da det afviste at udlevere alle rapporterne. Det forhold, at denne varighed udgør næsten halvdelen af den i artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 1049/2001 fastsatte maksimale 30-årsperiode for at beskytte dokumenter, for hvilke der gælder en undtagelse, gør det ikke muligt at bevise, at Rådet har foretaget en fejlagtig anvendelse af undtagelsen om beskyttelse af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser.

- 45 Den eneste omstændighed, som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for opfattelsen af, at situationen normaliseres, og at det således er begrundet at udlevere rapporterne, er Republikken Kroatiens tiltrædelse af Unionen, som er fastsat til den 1. juli 2013. Denne omstændighed er imidlertid ikke tilstrækkelig til at bevise, at udleveringen af rapporterne ikke, på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, kunne skade den offentlige interesse, som påberåbt af Rådet, i henseende til indholdet af de pågældende rapporter og de betingelser, under hvilke de blev udarbejdet, som anført i præmis 31-33 ovenfor, når Unionen, på tidspunktet for den anfægtede afgørelse, ikke havde truffet nogen afgørelse vedrørende den pågældende stats tiltrædelse. Endelig påvirker denne omstændighed ikke Rådets bedømmelse i den anfægtede afgørelse, hvorefter bibeholdelsen af rapporternes fortrolighed indtil nu var af afgørende betydning for dialogen og samarbejdet med landene i denne del af Europa.
- 46 Som Rådet har gjort gældende i svarskriftet, taler den omstændighed, at rapporterne blev anset for nødvendige for, at anklageren ved ICTY kunne foretage efterforskning og retsforfølgning af Ante Gotovina, for, at rapporterne fortsat var af følsom karakter, på trods af den tid, der var forløbet siden deres udarbejdelse.
- 47 Hvad for det tredje angår argumentet, hvorefter rapporterne kunne bidrage til fastslåelsen af den historiske sandhed og ofrenes ret til erstatning, forstår Retten dette argument således, at sagsøgeren gør gældende, at der er en tungtvejende offentlig interesse i, at rapporterne skulle have været udleveret. Det skal imidlertid bemærkes, at det fremgår af ordlyden af forordning nr. 1949/2001's artikel 4, stk. 1, litra a), at institutionens afslag – med hensyn til undtagelserne til retten til aktindsigt, der er nævnt i denne bestemmelse – er obligatorisk, når udbredelsen af et dokument til offentligheden vil skade de interesser, som nævnte bestemmelse beskytter, uden at der er anledning til i et sådant tilfælde og i modsætning til, hvad bl.a. artikel 4, stk. 2, bestemmer, at foretage en afvejning af de krav, der er forbundet med beskyttelsen af disse interesser, med dem, der følger af andre interesser (dommen i sagen Sison mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 23, præmis 46). Dette argument kan derfor ikke lægges til grund.
- 48 For så vidt som sagsøgeren i sin stævning har påberåbt sig en interesse i, at rapporterne udbredes, eftersom disse er af »største interesse« i forbindelse med dennes stilling som advokat, der er »offentligt forpligtet og i vide kredse har viet sig til at retsforfølge krigsforbrydere«, må dette argument afvises af samme grunde som de i præmis 47 ovenfor anførte.
- 49 Hvad angår det af sagsøgeren under retsmødet påberåbte argument om, at der er en offentlig interesse i at give aktindsigt i nyttige dokumenter, der udgør en modvægt til den offentlige interesse, der ligger til grund for den i sagen anvendte undtagelse, skal det bemærkes, at forordning nr. 1049/2001 fastsætter, at undtagelserne i dens artikel 4 ikke finder anvendelse, såfremt udbredelsen af det pågældende dokument begrundes ved en tungtvejende offentlig interesse, men alene hvis der er tale om undtagelserne fastsat i dens stk. 2 og 3 (jf. præmis 47 ovenfor).
- 50 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet ikke kunne anvende undtagelsen om beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser, eftersom rapporterne ikke var klassificeret som fortrolige som omhandlet i artikel 9 i forordning nr. 1049/2001. Rådet kan derfor ikke længere påberåbe sig rapporternes fortrolige karakter som grundlag for at modsætte sig, at de bliver udbredt, eftersom de aldrig er blevet klassificeret som fortrolige.
- 51 Artikel 9 i forordning nr. 1049/2001 fastsætter en særlig ordning for aktindsigt i klassificerede dokumenter, navnlig hvad angår de personer, der skal behandle begæringer om aktindsigt og nødvendigheden af forudgående samtykke fra den, fra hvem dokumentet hidrører. I øvrigt fremgår det af artikel 9, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001, at når en institution afslår at give aktindsigt i et følsomt dokument, skal afgørelsen begrundes på en sådan måde, at de i artikel 4 beskyttede interesser ikke lider skade. Som Rådet har gjort gældende, fremgår det på ingen måde af disse bestemmelser, at en manglende klassificering af et dokument hindrer institutionen i at nægte at give aktindsigt på grund af

risikoen for indgreb i beskyttelsen af offentlighedens interesse med hensyn til internationale forbindelser med den begrundelse, at dokumentet indeholder følsomme oplysninger. Rådet har følgelig ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da det, under henvisning til undtagelsen vedrørende internationale forbindelser, afslog en begæring om aktindsigt i dokumenter, der ikke var klassificeret.

- 52 For det femte påpeger Retten, at det under retsmødet blev diskuteret, om det var muligt at give delvis aktindsigt. Der blev i den forbindelse sondret mellem de oplysninger i rapporterne, der var omfattet af beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til de internationale forbindelser, og de oplysninger, der var rent faktuelle, og som kunne være af interesse for sagsøgeren.
- 53 Det må imidlertid fastslås, således som Rådet har anført, at de detaljerede oplysninger i fem af de otte rapporter, som sagsøgeren har fået delvis aktindsigt i, er præsenteret under overskriften »Press reports«, og at det ifølge Rådet drejer sig om oplysninger, der var blevet offentliggjort. Hvad angår de tre øvrige rapporter finder Retten heller ikke, at de indeholder hverken pressemeddelelser eller protokollater om faktiske omstændigheder, men at de giver generelle oplysninger om lokalt observerede forhold. Forudsætningen, som argumentet i den foregående præmis støtter sig på, gør det således ikke muligt for sagsøgeren at få medhold. De oplysninger om faktiske forhold, der var udleveret til sagsøgeren, var nemlig oplysninger, som var blevet offentliggjort på tidspunktet for udarbejdelsen af hver af de pågældende rapporter.
- 54 Derfor skal argumentet forkastes og sammen med dette hele det første anbringende. Følgelig er det uforholdsmæssigt at undersøge det andet anbringende om manglende indgreb i beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til offentlig sikkerhed, eftersom Rådet i den foreliggende sag med rette har anvendt undtagelsen om beskyttelse af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser, og denne undtagelse er tilstrækkelig til at nægte at give fuld aktindsigt i rapporterne.

Tredje anbringende om, at dokumenterne allerede tidligere er udbredt

- 55 Sagsøgeren har gjort gældende, at det ikke er i henhold til et påstået princip om internationalt samarbejde med en international ret oprettet af De Forenede Nationers sikkerhedsråd, at Rådet har udleveret rapporter til ICTY, eftersom et sådant princip ikke eksisterede, men derimod i henhold til forordning nr. 1049/2001. Rapporterne blev udleveret til Ante Gotovina, unionsborger med fransk statsborgerskab, via dennes advokater. Da rapporterne allerede var udleveret, erga omnes, kunne Rådet ikke modsætte sig, at de blev udleveret til sagsøgeren, uden derved at forskelsbehandle sagsøgeren på grundlag af dennes egentlige eller formodede etniske herkomst eller religiøse overbevisning.
- 56 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 57 Uanset at sagsøgeren er af den opfattelse, at rapporterne ikke kunne være blevet oversendt til Ante Gotovina på grundlag af et princip om internationalt samarbejde med ICTY, da et sådant princip ikke fandtes, skal det for det første fastslås, at dette argument ikke kan anfægte gyldigheden af den anfægtede afgørelse, eftersom det udelukkende kritiserer det retlige grundlag, på hvilket rapporterne er blevet udleveret til Ante Gotovina i løbet af dennes retssag ved ICTY. Den foreliggende sag vedrører imidlertid ikke gyldigheden af den afgørelse, hvorved Rådet traf beslutning om en sådan udlevering.
- 58 For det andet fremgår det af Rådets svar af 16. februar 2012 på det af Retten stillede spørgsmål, at kun 48 ud af de 205 rapporter omfattet af begæringen om aktindsigt i dokumenterne var blevet udleveret til Ante Gotovinas advokat i forbindelse med den sag, der blev afgjort ved ICTY den 15. april 2011 i sagen Gotovina m.fl. Da sagsøgeren hverken skriftligt eller under retsmødet har fremsat bemærkninger

herom, må det antages, at anbringendet om tidligere udbredelse af dokumenterne kun, forudsat at det imødekommes, kan bevirke, at den anfægtede afgørelse annulleres, såfremt der er nægtet aktindsigt i disse 48 rapporter.

- 59 Før det tredje har Rådet forklaret, både i sit svarskrift og under retsmødet, at alle EUMM's arkiver blev udleveret til ICTY i 1990'erne, således at anklageren ved ICTY kunne retsforfølge personer, som siden 1991 mistænkes for grov tilsidesættelse af folkeretten i Det Tidligere Jugoslavien.
- 60 Dernæst har Rådet gjort gældende, at anklageren ved ICTY, under retsforhandlingerne ved den sag, der gav anledning til ICTY's dom af 15. april 2011 i sagen Gotovina m.fl., har anmodet Rådets generalsekretær/den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik om at få udleveret de for sagen nødvendige dokumenter, bl.a. de 48 rapporter (jf. præmis 58 ovenfor), således at disse kunne tjene som bevis for de anklagedes skyld eller uskyld, samt at rapporterne skulle udleveres til forsvarsadvokaterne. Det fremgår af artikel 70 B i ICTY's procesreglement, at de oplysninger, som anklageren ønsker at anvende med henblik på at optage nye beviser, under ingen omstændigheder kan anvendes hertil, før de er blevet udleveret til den tiltalte.
- 61 Det fremgår ligeledes af Rådets forklaringer, at de dokumenter fra EUMM, der blev udleveret til ICTY's anklager med henblik på retssagen for nævnte ret (jf. præmis 60 ovenfor), var fortrolige i henhold til bestemmelserne i artikel 70 B i ICTY's procesreglement, hvori bestemmes, at »såfremt anklageren er i besiddelse af fortrolige oplysninger og hvis disse oplysninger alene anvendes med henblik på at optage nye beviser, må anklageren først udlevere disse oprindelige oplysninger og deres kilde efter samtykke fra dem, der har tilvejebragt oplysningerne«.
- 62 I forbindelse med de anmodninger, som anklageren ved ICTY har fremsat for Rådet, og som skulle give anklageren ret til at anvende rapporterne som bevis og videregive dem til forsvaret, har Rådet imidlertid gjort gældende, at det har undersøgt formålet med disse anmodninger og angivet, under hvilke omstændigheder rapporterne kunne videregives til Ante Gotovinas forsvar. Dette foranledigede, at Rådet tilsendte anklageren udrensede versioner af rapporterne, der var beregnet til forsvaret, og som i henhold til artikel 70 B i ICTY's procesreglement var beregnet til bevis (jf. præmis 61 ovenfor).
- 63 Med hensyn til sagsøgerens anbringende om, at rapporterne er blevet udleveret til Ante Gotovina i henhold til forordning nr. 1049/2001, skal det først og fremmest fastslås, at han ikke har bestridt, at der er udleveret oplysninger med det ene formål, at anklageren ved ICTY kunne indsamle nye beviser i forbindelse med en sag for nævnte ret, således som beskrevet i præmis 59-62 ovenfor. Dernæst, i lyset af Rådets forklaringer vedrørende udlevering af rapporter til Ante Gotovinas forsvar i forbindelse med sagen ved ICTY, må det ligeledes fastslås, at intet i sagen tyder på, at Rådet har udleveret de 48 rapporter til Ante Gotovina som følge af en begæring om aktindsigt på grundlag af forordning nr. 1049/2001. Sagsøgeren henviste for første gang under retsmødet til en begæring af 30. maj 2007, hvorved Ante Gotovina ellers dennes advokater, ifølge sagsøgeren, skulle have anmodet Rådet om aktindsigt i dokumenterne. Herom er det tilstrækkeligt at fastslå, at dette dokument, såfremt det findes, ikke er blevet fremlagt i den foreliggende sag.
- 64 Det tredje anbringende skal følgelig forkastes, og derfor bør Rådet frifindes i det hele, uden at det er fornødent at anordne den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, som sagsøgeren anmodede om i sin skrivelse af 21. januar 2010.
- 65 Hvad angår anmodningen om at udelukke Rådets repræsentanter fra retsforhandlingerne i medfør af procesreglementets artikel 41, stk. 1, andet afsnit, fastslår Retten følgende. Sagsøgerens kritik af, at Rådets repræsentanter ikke har oplyst Retten om afgørelsen i sagen anklageren mod Ante Gotovina, Ivan Čermak og Mladen Markač (præmis 16 ovenfor), kan ikke i den foreliggende sag udgøre en grund til at udelukke dem fra retsforhandlingerne.

Sagens omkostninger

- ⁶⁶ I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det, i overensstemmelse med Rådets påstand, pålægges denne at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Udvidede Afdeling):

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) Ivan Jurašinović bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.**

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. oktober 2012.

Underskrifter